

Resolució 392/2020, de 30 de juliol ¹

Número d'expedient de la reclamació: 162/2020

Administració reclamada: Departament de Treball, Assumptes Socials i Famílies

Informació reclamada: Normativa sobre preus màxims de serveis per a persones amb discapacitat.

Sentit de la resolució: Inadmissió

Resum: Les consideracions anteriors porten a la conclusió que la Reclamació manca d'objecte, ja que quan es presenta l'Administració ja havia facilitat a la persona reclamant la informació sol·licitada, de manera que no hi havia discrepància jurídica objectiva sobre la satisfacció de la sol·licitud, i la pretensió de la Reclamació d'obtenir "normativa específica" és incongruent amb la sol·licitud, ja que aquesta informació reclamada no havia estat sol·licitada prèviament al Departament. Per tot això, és procedent inadmetre la Reclamació, per manca d'objecte i incongruència amb la sol·licitud d'informació de la que deriva.

Paraules clau: Administració de la Generalitat. Normes jurídiques. Persones amb discapacitat. Reclamació contra silenci. Objecte de la reclamació. Congruència amb la sol·licitud.

Ponent: Josep Mir Bagó

Antecedents

1. El 4 de març de 2020 entra a la GAIP la Reclamació 162/2020, presentada contra el Departament de Treball, Afers Socials i Famílies (DTASF), en relació amb la sol·licitud d'accés a la informació pública indicada en l'antecedent 2. La persona reclamant demana el procediment de mediació previst per l'article 42 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).
2. El 6 de febrer de 2020 la persona reclamant presenta la sol·licitud d'informació pública següent dirigida al DTASF: "L'article 12 de l'ordre 28 de juliol 1992, del desenvolupament del Decret 279/1987 de 27 d'agost pel qual es regulen els centres ocupacionals per a persones amb disminució diu: els preus màxims dels serveis substitutoris de la llar, als quals fa referència l'article 14.3 del decret 279/1987, oferts per les entitats, s'hauran d'ajustar als límits que s'estableixen o s'estableixin a les disposicions que es dictin sobre aquesta matèria. Partint del que s'acaba d'exposar sol·licito: se m'aportin les normes de tot tipus que s'hagin dictat des del

¹ El text original de la resolució, elaborat pel ponent, ha estat escrit en català.



2016, en relació amb allò exposat anteriorment i en concordança amb els articles 12 (Ordre 28 juliol) i 14.3 (Decret 279/1987). Si us plau la resposta que sigui en castellà gràcies”.

3. La Comunicació de la Direcció de Serveis del DTASF de 4 de març de 2020 (impresa a les 17:16) estima la sol·licitud anterior i, després de reproduir-la, facilita la següent “resposta”: “A continuació li facilitem relació de les normes que s'han dictat des de l'any 2016 amb referència als preus màxims “*dels serveis substituïtoris de la llar*”, als quals fa referència l'article 14.3 del Decret 279/1987, de 27 d'agost”. Aquesta relació està formada per una llista de cinc disposicions.
4. La Reclamació presentada el 4 de març de 2020 (a les 18:48) assenyala com a informació sol·licitada la següent: “la normativa específica en relació amb els preus màxims dels serveis substituïtoris de la llar en relació amb l'article 12 de l'ordre de 28 de juliol de 1992 i 14.3 del Decret 279/1987”. I indica que, si bé el DTASF hauria contestat la sol·licitud anterior, “en les normatives referenciades a la resposta no consta de manera expressa allò que es sol·licita, per la qual cosa no queda clar si hi ha normativa específica sobre el què s'ha sol·licitat.”
5. L'11 de març de 2020 la GAIP comunica la Reclamació al DTASF i li requereix que, dins del termini de quinze dies establert per l'article 33.4 RGAIP, li remeti un informe sobre ella, així com còpia de l'expedient de la sol·licitud d'informació de la qual porta causa i, en general, dels antecedents que puguin ser rellevants per resoldre la Reclamació. També li demana el nom de la persona que representarà el Departament en el procediment de mediació sol·licitat per la persona reclamant.
6. El 23 de març de 2020 la GAIP planteja a la persona reclamant la necessitat que esmeni la Reclamació, tenint en compte que el seu objecte (la Comunicació de la Direcció de Serveis del DTASF que adjunta) sembla correspondre a una sol·licitud d'informació pública diferent de la indicada per la mateixa persona reclamant. Se li adverteix que, en cas de no atendre aquest requeriment d'esmena en el termini de 10 dies, es donarà per desistida la Reclamació, en aplicació de l'establert per l'article 68 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques.
7. El 23 de març de 2020 la persona reclamant facilita a la GAIP còpia de la seva sol·licitud d'informació pública indicada per l'antecedent 2.
8. Després d'haver-se interessat la GAIP per la resposta del DTASF al requeriment d'informe del Departament i còpia de l'expedient de la sol·licitud, el 8 d'abril de 2020 aquest organisme indica que els seus serveis estan ocupats per les conseqüències de la pandèmia del Covid19, de manera que de moment no pot atendre aquesta sol·licitud. Malgrat el temps transcorregut fins a l'aprovació d'aquesta Resolució, el Departament no ha facilitat la informació requerida.
9. El 22 de juliol de 2020 la persona reclamant renuncia al procediment de mediació i demana que la Reclamació sigui resolta pel ple de la GAIP.



Fonaments jurídics

1. Competència de la GAIP i contingut i abast generals del dret d'accés a la informació pública

L'article 39.1 LTAIPBG estableix que "Les resolucions expresses o presumptes en matèria d'accés a la informació pública i, si escau, les que resolguin el recurs de reposició poden ésser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, encarregada de vetllar pel compliment i les garanties del dret d'accés a la informació pública que regula aquest títol". L'article 29 RGAIP desenvolupa aquest precepte i concreta que també poden ser objecte de reclamació davant la GAIP les comunicacions que substitueixen les resolucions i l'incompliment material del dret d'accés, quan aquest ha estat reconegut expressament o presumpta. D'acord amb aquests preceptes, la GAIP és competent per tramitar i resoldre aquesta Reclamació, ja que deriva d'una sol·licitud d'informació pública.

L'article 2.c LTAIPBG defineix el dret d'accés a la informació pública com "el dret subjectiu que es reconeix a les persones per a sol·licitar i obtenir la informació pública, en els termes i les condicions regulats per aquesta llei". Per la seva banda, l'apartat b del mateix precepte defineix la informació pública com "la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei".

Segons l'article 18.1 LTAIPBG, "Les persones tenen el dret d'accedir a la informació pública, a què fa referència l'article 2.b, a títol individual o en nom i representació de qualsevol persona jurídica legalment constituïda". I l'article 20.1 de la mateixa llei afegeix que "El dret d'accés a la informació pública es garanteix a totes les persones, d'acord amb el que estableix aquesta llei. El dret d'accés a la informació pública només pot ésser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis".

Així mateix, els apartats 2 i 3 de l'article 20 LTAIPBG estableixen els següents requisits i criteris per a l'aplicació dels límits legals al dret d'accés a la informació pública: "2. Les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret, s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici d'aquest dret i no es poden ampliar per analogia. 3. Per a aplicar límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. En la motivació cal explicitar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació".

A més, els límits legals al dret d'accés a la informació pública no són d'aplicació automàtica i absoluta (l'encapçalament de l'article 21 LTAIPBG es refereix expressament a què els límits enumerats per aquest precepte "poden" dur a la denegació de l'accés sol·licitat), de manera que l'article 22 de la mateixa llei requereix que siguin aplicats d'acord amb criteris de proporcionalitat i temporalitat: "Els



Límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han d'ésser proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció. L'aplicació d'aquests límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació.

2. Els límits del dret d'accés a la informació pública són temporals si així ho estableix la llei que els regula, i es mantenen mentre perduren les raons que en justifiquen l'aplicació”.

2. Manca de col·laboració de l'Administració

L'antecedent 7 posa de manifest que el Departament no aporta a aquest procediment la informació que li ha estat sol·licitada per la GAIP, d'acord amb el què preveu l'article 33.4 RGAIP (“La Comissió comunica la reclamació a l'òrgan o entitat que va dictar la resolució impugnada i li sol·licita una còpia completa i ordenada de l'expedient, un informe sobre la reclamació i tota la informació o els antecedents que puguin ésser rellevants per a la resolució del procediment de reclamació. La documentació, l'informe i la resta d'informació sol·licitada s'han de trametre a la Comissió en un termini màxim de quinze dies”). Si bé aquest fet ha de ser qualificat com una manca de col·laboració de l'Administració amb l'efectivitat dels procediments previstos legalment per a la garantia del dret d'accés a la informació pública, no pot impedir la resolució de la Reclamació, especialment si es té en compte que, com indica el fonament jurídic següent, no és previsible la concurrència de límits en la informació sol·licitada i que, a més, l'article 33.7 RGAIP preveu expressament que “la manca de tramesa de la informació o la no emissió dels informes sol·licitats per la Comissió no impedeix que aquesta continuï la tramitació”.

3. Sobre el dret d'accés a la informació sol·licitada

La informació sol·licitada (les normes que de tot tipus que s'hagin dictat des del 2016, en relació amb els preus màxims dels serveis substitutoris de la llar deixats per entitats i en concordança amb els articles 12 de l'Ordre 28 juliol i 14.3 del Decret 279/1987) és sens dubte informació pública, perquè es tracta de normes elaborades i/o aplicades per l'Administració, que es pot suposar es troben en el seu poder. A més, en tractar-se de normes jurídiques, han hagut de ser publicades i no és imaginable que es puguin presentar en elles límits que puguin limitar o impedir la seva divulgació. En conseqüència, i en aplicació dels articles 18.1 i 20.1 LTAIPBG, s'ha de concloure que qualsevol persona té dret d'accés a la informació sol·licitada.

Jutjant per la documentació aportada a aquest procediment per la persona reclamant, tot sembla indicar que el 4 de març de 2020, aproximadament hora i mitja abans de la presentació d'aquesta Reclamació, el Departament li va facilitar la informació sol·licitada indicada per l'antecedent 2. La sol·licitud de la que deriva de Reclamació demana “quantes normes de tot tipus” s'han dictat des de 2016 en aplicació del previst per l'article 14.3 del Decret 279/1987. I la Comunicació d'informació



pública del DTASF de 4 de març de 2020, després de reproduir literalment la sol·licitud, indica clarament que la resposta a la sol·licitud són cinc disposicions que ofereix llistades en un annex. La Reclamació al·lega que en la resposta no queda clar si hi ha normativa específica en relació amb la informació sol·licitada, però el cas és que la sol·licitud no ha demanat cap normativa específica, sinó la “normativa de tot tipus” que apliqui l'article 14.3 del Decret citat, i la resposta donada pel Departament assenyala clarament que la normativa sol·licitada és la que ofereix a continuació.

Les consideracions anteriors porten a la conclusió que la Reclamació manca d'objecte, ja que quan és presentada l'Administració ja havia facilitat a la persona reclamant la informació sol·licitada, de manera que no hi havia discrepància jurídica objectiva sobre la satisfacció de la sol·licitud, i la pretensió de la Reclamació d'obtenir “normativa específica” és incongruent amb la sol·licitud, ja que aquesta informació reclamada no havia estat sol·licitada prèviament al Departament. Per tot això, és procedent inadmetre la Reclamació, per manca d'objecte i incongruència amb la sol·licitud d'informació de la que deriva.

4. Publicitat de les resolucions de la GAIP

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP es publicaran al portal de la Comissió previst per l'article 25 RGAIP, prèvia dissociació de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 30 de juliol de 2020, resol per unanimitat inadmetre la Reclamació 162/2020 per manca d'objecte i incongruència amb la sol·licitud i disposar la publicació de la present resolució al web de la GAIP.

Elisabet Samarra Gallego

Presidenta

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, pot interposar-se recurs contenciós-administratiu davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos des de l'endemà de la notificació de la Resolució, conforme a la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la Jurisdicció Contenciós-administrativa.